

Der er tid til at fødes og tid til at dø

Andante largo ♩=66

Tekst: Iben Krogsdal, 2013
Musik: John Frandsen, 2021

Der er tid til at fø - des og tid til at dø, der er lys i de le - ven-des sfæ - re, og vi

mod - ta - ger bar - net og læg - ger det til, der er tid til at gi - ve og næ - re. Der er

tid til at byg - ge og tid til at bo, til at grund - læg - ge vil - jer og ve - je, der går

barn - dom i so - len i - mens den står op, og vi for - mer en klo - de af ve - je.

Der er tid til at høste og tid til at så
 der er planer der stiger i storme
 der er regntid og solblid og vil det nu gå?
 Der er somre, der føles enorme.
 Der er tid til at lege og tid til at le
 til at løbe som småbørn ved havet
 til at tro på at der hvor et sandslot gik ned
 blev det solfyldt og undskyldt begravet.

Der er tid til at høste og nyde og få
 der er tid til at modtage gaver
 til at øse fra solen og vandre som to
 i de daglige, hellige haver.
 Der er tid til at falde og tid til at gå
 der er broer man aldrig når over
 og man bærer dem med sig og lader dem stå
 over barnet man er mens man sover.

Der er tid til at tvivle og tid til at tro
 der er lysår på lysår til stjernen
 vi skal ses gennem lyset der fandtes før os
 og går sankta lucia i hjernen.
 Der er tid til at granske og tid til at gro
 der gror håb af den spørgende tanke
 og det hæver sig op over verden og ser
 at endnu er det muligt at anke.

Der er tid til at takke og tid til at le
 til at danse på lettelsens fødder
 over det man er rig af men ikke kan se
 der har svævende, krævende rødder.
 Der er tid til at miste og lægge sig ned
 der er tid til at ofre en vilje
 til at sidde i mørket og kigge på ham
 der får dagslys i hele sin lilje.

Der er tid til at søge og tid til at se
 til at møde og hade og krone
 til at gense en næste der står ved sin mur
 og forstå: vi har afgrund at sone.
 Der er tid til at samle og tid til at flå
 der er indtægt og udsigt der blegner
 der er sommer der hober og hober sig op
 i den sidste forsikring man tegner.

Der er tid til at tvivle og afgive magt;
 bag de sorte bebyggelses skjolde
 vandrer dagstravle mennesker rundt i sig selv
 med de løfter de ikke kan holde.
 Der tid til at standse og stivne og stå
 og man hører det: livet blev stille
 på de øde terrasser går duerne ned
 kun fra himlen er tomheden lille.

Der er tid til at hændø og opgøre bo
 der er kældre til alle etager
 bag de tomme hoteller står midnatten op
 det skal flyde med glemte bagager
 og når klokken er slået og boet gjort op
 og man opgiver alt det man vidste
 kommer tid til at tvivle og tid til at tro
 at de første skal blive de sidste.

Kommer tid til at kæmpe og tid til at nå
 til den yderst umulige grænse
 hvor man aflyser himlen og falder – og så
 er der pludselig håb man kan ænse.
 Kommer tid til at ligge og kigge os om
 der var intet vi ikke lod bygge
 men engang skal vi mødes i videre rum
 katedraler af endeløs lykke.

Der er tid til at fødes og tid til at dø
 når det sidste mirakel er slået
 skal et lyshav af stilhed forkynde: I dag
 har jeg åbnet den vej han har gået.
 Og jeg spørger: Hvem er han? Din lysende vej?
 Og jeg gribes af gådefuld glæde
 der er tid til at fødes og tid til at dø
 men for himlen er alle ting spæde.